

западно отъ града, който е единъ чуденъ островъ, скаченъ съ тѣсна дълга до 500 метра ивица за сушата. Нѣкога градътъ билъ византийска крепостъ, ала днесъ той е бѣлгарски, населенъ съ изселници (бѣжанци) отъ Тракия и Македония.

Учителката тръгна напредъ и съ весело лице поведе ученицитѣ. Учителътъ вървѣше отподире и подканѣше по-тромавитѣ да бързатъ. Екскурзиянитѣ бързо преминаха тѣсната ивица, отъ дветѣ страни на която се бияха пѣнливитѣ морски вълни и по която се кръстосваха нѣколко рибарски попу-кани лодки; тѣ изпъплаха малкото баирче покрай вѣтренната мелница и презъ лозята се упжтиха право къмъ пѣсѣчнитѣ могили, що стърчаха по полето.

При дюнитѣ. — Току до самитѣ лозя се започ- ватъ многобройни могили, натрупани отъ бѣлъ или сивъ, добре измитъ морски пѣсѣкъ, донесенъ и наслаганъ на брѣга отъ морския вѣтъръ.

— Ето, деца, подзе учителътъ, гледайте сега почти цѣлото поле между двата залива покрай брега, какъ е посипано съ чистъ морски пѣсѣкъ. Видите ли издигнатитѣ тука пѣсѣчни могили? Тѣ носятъ името „дюни“.

— Гледайте, извика една ококорена ученичка, какъ орѣхътъ до лозето е затрупанъ и само вър- ховетѣ му се подаватъ.

Всички възвиха очи. Току въ края на едно лозе бѣлиятъ пѣсѣкъ бѣ натрупанъ като пресечена висока скала. Единъ високъ орѣхъ бѣ затрупанъ. Децата се покачиха по пѣсѣка и достигнаха върх- нитѣ му клоне, па си откъснаха нѣколко широки зелени орѣхови листи. До самата пѣсѣчна стѣна долу откъмъ града се простира лозе, въ което стопанитѣ (мжжъ, жена и деца) спокойно работѣха.